

Streszczenie. Katecheza XI. Ks. Jacek Marek Nogowski. Życie wspólnotowe Boga zachętą do budowania *communio* i *communicatio* we wspólnotach ludzkich.

Łacińskie określenie *communio*, oznacza wspólnotę, dając początek określeniu „komunia”, co z kolei staje się synonimem Eucharystii. Wspólnota nie jest rzeczywistością tylko wewnętrzną, niewidzialną, ale musi się także uzewnętrzniać. Człowiek jest istotą społeczną, którą wybrał sobie sam Bóg, swoją osobową niepowtarzalność musi realizować we wspólnocie wszystkich ludzi, ale także w służbie tej wspólnocie.

Łacińskie określenie *communicatio*, oznacza komunikację, łączność, rozmowę. Komunikacja to nie tylko przekazywanie informacji, ale również oddziaływanie między kulturami. W Konstytucji Dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium* Soboru Watykańskiego II czytamy: „*Ludzie świeccy zaś szczególnie powołani są do tego, aby czynić obecnym i aktywnym Kościół w takich miejscach i w takich okolicznościach, gdzie jedynie przy ich pomocy stać się on może solą ziemi. Tak oto każdy świecki na mocy samych darów, jakie otrzymał staje się świadkiem i zarazem żywym narzędziem posłannictwa samego Kościoła*” (KK 33).

I tak poprzez sakrament chrztu świętego ludzie wcieleni do Kościoła, przeznaczeni są do uczestnictwa w kulcie religii chrześcijańskiej. Sakrament bierzmowania jeszcze ściślej wiąże z Kościołem, otrzymując szczególną moc Ducha Świętego. Uczestnicząc w Ofierze eucharystycznej, posileni Ciałem Chrystusa w konkretny sposób przedstawiają jedność Ludu Bożego. Przez sakrament pokuty, otrzymują od miłosierdzia Bożego przebaczenie i dostępują pojednania z Kościołem, któremu grzesząc zadali ranę. Przez namaszczenie chorych Kościół poleca chorych cierpiącemu i uwielbionemu Panu. Ci, którzy wśród wiernych oznaczeni są przez święcenia kapłańskie, ustanawiani są w imię Chrystusa, aby karmili Kościół słowem i łaską Bożą. Małżonkowie chrześcijańscy na mocy sakramentu małżeństwa, wyrażają tajemnicę jedności i płodnej miłości pomiędzy Chrystusem i Kościołem oraz w niej uczestniczą. Z małżeństwa chrześcijańskiego wywodzi się rodzina, a w niej rodzą się nowi członkowie społeczeństwa, którzy dzięki łasce Ducha Świętego stają się przez chrzest synami Bożymi, aby Lud Boży trwał poprzez wieki.

Święty Lud Boży ma udział także w prorockiej funkcji Chrystusa, poprzez życie wiary i miłości, poprzez dary Ducha Świętego jakich udziela wiernym, aby czynić ich gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł mających na celu odnowę i rozbudowę Kościoła.

Według Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes* Soboru Watykańskiego II, katolicy zjednoczeni w organizacjach kościelnych, winni popierać wspólne dobro. Należy udostępnić człowiekowi to wszystko czego potrzebuje do godnego życia, do swobodnego wyboru stanu, założenia rodziny, do pracy, szacunku, do ochrony życia prywatnego, do sprawiedliwej wolności, także w dziedzinie religijnej (KDK 26). Należy również usuwać wszelką formę dyskryminacji, zarówno społecznej, kulturalnej, czy też ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pozycję społeczną czy religię.

Istotną sprawą w budowaniu wspólnoty jest zasada solidarności społecznej. By ludzie wypełniali dokładniej swój obowiązek sumienia, czy to w stosunku do siebie czy też do różnych grup, trzeba ich starannie wychowywać ku pełniejszej kulturze duchowej. Należy formować młodzież, aby nie tylko byli wykształceni, ale wielkoduszni. Obywatele winni być skłonni uczestniczyć w życiu różnych grup z których składa się organizm społeczny. Ważne jest, aby mogli w nich znaleźć wartości, które by ich pociągały i skłaniały do służenia drugim.

W budowaniu wspólnoty Kościoła Chrystusowego szczególne zadanie ma Akcja Katolicka, której celem jest pogłębianie formacji chrześcijańskiej oraz organizowanie bezpośredniej współpracy katolików świeckich z hierarchią kościelną w prowadzeniu misji apostołskiej Kościoła.